

Odrodzenie narodu

NOWOŻYTNY CUD

I odmień los mojego ludu izraelskiego, tak że odbudują spustoszone miasta i osiedlą się w nich. Nasadzą winnice i będą pić ich wino, założą ogrody i będą jeść ich owoce. Zaszczepię ich na ich ziemi; i nikt ich już nie wyrwie z ich ziemi, którą im dałem – mówi Pan, twój Bóg – Amos. 9:14-15.

Gdy zbliżał się koniec okresu niełaski dla Izraela (1878), Bóg rozpoczął przygotowania w celu sprowadzenia swego ludu do ojczyzny. Palestyna była wówczas pod panowaniem Imperium Osmańskiego, a Żydzi byli rozsiani po całym świecie. W jaki sposób Bóg mógł sprowadzić ich do domu w odpowiednim czasie, zgodnie ze swą obietnicą? Poniżej znajduje się krótki przegląd wydarzeń, za pomocą których Bóg otworzył bramy Ziemi Obiecanej i rozpoczął się proces sprowadzania swego ludu do domu.

1840

Niektórzy kabaliści obliczyli, że Mesjasz przyjdzie w roku 1840. Tysiące chasydów (chasydzi to sekta, która ściśle przestrzega ortodoksyjnej wersji judaizmu, przyp. red.) wyemigrowało do Ziemi Świętej, aby tam Go powitać. W 1840 roku oskarżenie o dokonywanie tzw. „mordu rytualnego” (oskarżenie o dokonywanie tzw. „mordu rytualnego” polega na przypisywaniu Żydom porwania i mordowania dzieci chrześcijan, aby używać ich krwi jako części rytuałów religijnych podczas świąt żydowskich. Jest to wymysł ludzki i pomówienie, ponieważ 3 Moj. 7:26-27 zakazuje spożywania krwi, przyp. red.) doprowadziło do wybuchu tzw. afery damasceńskiej (afery damasceńskiej nazywany jest incydent, jaki miał miejsce w Damaszku w roku 1840, w którym przeciwko członkom społeczności żydowskiej w Damaszku wniesione zostało oskarżenie o dokonanie mordu rytualnego. Ośmiu prominentnych Żydów z Damaszku zostało oskarżonych o zamordowanie chrześcijańskiego mnicha, w wyniku czego zostali uwięzieni i poddani torturom. Muzułmańska ludność Damaszku zaatakowała również żydowską synagogę w dzielnicy Jobar, splądrowała ją i zniszczyła zwoje Tory, przyp. red.). Wydarzenia te wywołały falę prześladowań Żydów syryjskich, skłaniając ich do wyemigrowania do Palestyny.

Żydowscy finansisci

W niektórych przypadkach, Pańska ręka działa w subtel-

ny sposób. Małżeństwa i biznesowe relacje kilku bardzo wpływowych Żydów miały głęboki wpływ na rozwój sytuacji na wczesnym etapie powrotów Żydów do Palestyny.

Moses Montefiore, ortodoksyjny Żyd, miał synagogę zbudowaną przy swoim domu. Miał również swego prywatnego szocheta (szochet był osobą upoważnioną przez rabina lub żydowski sąd do dokonywania rytualnego uboju zwierząt, tj. w sposób przewidziany prawem żydowskim). W ten sposób chciał mieć pewność, że zawsze będzie miał dostęp do koszernej mięsa. Jego szwagrem był Nathan Mayer Rothschild. Wspólnie prowadzili interesy w dziedzinie bankowości. Montefiore poślubił Judith Cohen, zaś Rothschild poślubił Hannę Cohen. Obie panny były siostrami. Obaj panowie kupili ziemię w Palestynie, aby w ten sposób złagodzić cierpienia Żydów. Podarowali również duże sumy pieniędzy w celu promowania edukacji, zdrowia i przemysłu w Palestynie.

Innym przejawem Bożej opatrności było to, że Benjamin Disraeli, premier Anglii, był sąsiadem pana Montefiore przez 40 lat. Disraeli mieszkał przy Park Lane 95, zaś Montefiore przy Park Lane 99.

Montefiore odbył wiele podróży do Palestyny i na niektóre z nich zabrał ze sobą Disraeliego. Bóg tak ułożył relacje między ludźmi (sąsiadami, szwagrami, partnerami biznesowymi), aby ich drogi przecinały się ze sobą. Wielu z nich było żydowskimi filantropami i syjonistami.

W 1855 roku Montefiore zakupił ok. 101 ha ziemi w Jaffie. Kupił także tereny położone za jerozolimskim Starym Miastem z przeznaczeniem na nową dzielnicę żydowską. Do roku 1881, Żydzi zakupili ok. 1335 ha ziemi. W 1892 roku Edmonde de Rothschild nabył 80.000 dunamów (Dunam był jednostką miary powierzchni gruntów wykorzystywaną na obszarze w Imperium Osmańskiego. Odpowiada on powierzchni, która mogła być zaorana w ciągu jednego dnia, tj. ok. 1,21 ha. Ta jednostka miary jest nadal w użyciu na niektórych terenach, które kiedyś były pod władzą Imperium Osmańskiego) Golan z przeznaczeniem dla osiedli żydowskich. Wspierał on również rozwój 30 nowych miast i osiedli żydowskich.

Powrót Żydów na większą skalę nastąpił dopiero po wybuchu wojny na Bałkanach na początku 1875 roku, upadku Imperium osmańskiego w październiku 1875 roku, a następnie berlińskim Kongresie Narodów w 1878 roku.

Boże zaproszenie: wracajcie do domu!

Osiedle Petah Tikvah („Drzwi Nadziei”) założone zostało w 1878 roku przez ortodoksyjnych Żydów. Było to pierwsze nowożytne osiedle rolnicze założone na terenie Palestyny. Jego nazwa została zaczerpnięta z prorocтва Ozeasza. „I dam jej tam winnice, a z doliny Achor uczynię bramę nadziei, i słuchać mnie tam będzie jak w dniach młodości i jak w dzień swojego wyjścia z ziemi egipskiej” (Oz. 2:17). Przy budowaniu tych pierwszych osiedli widać religijny wpływ dziedzictwa żydowskiego.

Berliński Kongres Narodów odbył się w dniach od 13 czerwca do 13 lipca 1878 roku. Został zwołany w celu ustalenia granic terytorialnych na Półwyspie Bałkańskim po zmianach, jakie nastąpiły w wyniku militarnego zwycięstwa Rosji nad Imperium Osmańskim. Ze światowego punktu widzenia, pozornie niewielką korzyścią jaka z niego wyniknęła było to, że Żydzi mogli odtąd kupować ziemię w dowolnym miejscu Imperium Osmańskiego i zamieszkać na niej. Pozwolenie to obejmowało również Palestynę. Z Bożego punktu widzenia było to otwarcie ważnych drzwi. Ruchy takie jak „Hovevei Zion” (tj. „Miłośnicy Syjonu”) lub „BILU” („Domu Jakubowy! Nuże! Postępujemy w światłości Pana!”), Izaj. 2:5) rozprzestrzeniły się na terenach Rosji, gdzie ograniczone było trwałe osadnictwo żydowskie, zachęcając Żydów do emigracji do Palestyny.

W 1881 roku car Aleksander II został zamordowany. Winą za to zdarzenie obarczani zostali Żydzi. W wyniku tego, przez Rosję przetoczyła się fala pogromów antyżydowskich. Szacuje się, że w czasie pierwszej alija, jaka miała miejsce w latach 1881-1901, do Palestyny wyemigrowało między 15.000 a 25.000 Żydów. Emigranci utworzyli 28 kolonii. W wydarzeniach tych można było dostrzec rękę Pańską, otwierającą kolejne drzwi imigracji.

Język hebrajski doczekał się odrodzenia. W 1881 roku, Eliezer ben Jehuda przeniósł się do Jerozolimy, pracując po 18 godzin dziennie nad stworzeniem kompletnego słownika starożytnego i współczesnego hebrajskiego. Wszystkie 17 tomów jego prac zostało opublikowanych w roku 1959 roku przez jego syna.

W 1896 roku Herzl opublikował „Państwo żydowskie”. Pierwszy kongres syjonistyczny zwołany został w 1897 roku.

Deklaracja Balfoura i związana z nią polityka

W 1914 roku zakończyły się czasy pogan, w związku z czym musieli opuścić Ziemię Świętą. W 1917 roku, prawo sprawowania władzy na tym terenie zostało tymczasowo przeniesione z rąk Imperium Osmańskiego do Wielkiej Brytanii.

Odejście pogan

Imperium Osmańskie obejmowało trzy kontynenty, w tym kraje południowo-wschodniej Europy, Azji Zachodniej i Afryki Północnej, na obszarze 7,6 mln mil kwadratowych. Teraz, państwo to zaczęło się rozpadać. Ruchy nacjonalistyczne i socjalistyczne przetoczyły się przez wiele terytoriów w Imperium Osmańskim. Nawet Młodzi Turcy zbuntowali się przeciwko sułtanowi i między 1839 a 1876 rokiem wywalczyli sobie szereg reform konstytucyjnych. Zmiany te gwarantowały wolność wyznania i równość wszystkich obywateli wobec prawa. Rewolucja Młodych Turków z 3 lipca 1908 roku przywróciła konstytucję z 1876 roku i przypieczętowała rozpad Imperium Osmańskiego.

Lord Artur James Balfour i Chaim Weizmann

Powszechnie wiadomo, że Weizmann, biochemik, zsyntetyzował aceton w celu wykorzystania go w produkcji amunicji. Być może jest to kolejny subtelny przejaw Bożej Opatrzności, jaka utworzyła drogę do Deklaracji Balfoura. Wynalazek Weizmanna pomógł Wielkiej Brytanii w wygraniu I Wojny Światowej. Wkład Weizmanna w wysiłek wojenny Korony brytyjskiej był tak znaczny, że dało mu to dostęp do rządu brytyjskiego i starszych rangą członków gabinetu. Dzięki temu miał możliwość przedstawić im swe syjonistyczne aspiracje.

Działając pod wpływem interwencji Weizmanna, minister spraw zagranicznych Artur Balfour wydał deklarację, w której popierał syjonistyczne cele Weizmanna, zmierzające do odzyskania żydowskiej ojczyzny. To, co nie jest powszechnie znane, to relacje jakie łączyły Weizmanna i Balfoura.

Chaim Weizmann był jednym z gorliwych członków ugrupowania „Miłośnicy Syjonu”, które powstało na terenie Rosji. Później, Weizmann przeniósł się do Anglii. Balfour wiedziony ciekawością poprosił Weizmanna o 15 minut rozmowy. Ich spotkanie trwało ponad godzinę, a w jego wyniku Balfour stał się chrześcijańskim syjonistą. Będąc na łożu śmierci, Balfour zgodził się na obecność przy sobie tylko najbliższej rodziny i swego przyjaciela Chaima Weizmanna. Byli przyjaciółmi do końca.

Boże kierownictwo doprowadziło do spotkania tych dwóch ludzi w odpowiednim czasie. W jego wyniku, w dniu 2 listopada 1917 roku ogłoszona została Deklaracja Balfoura. Następnie, Anglia objęła swym protektorem całą Palestynę.

Pięć dni później, w dniu 7 listopada 1917 roku, wybuchła rewolucja bolszewicka i zamknęła ludności żydowską na terenie Rosji. Jednak rewolucja rozpoczęła się o pięć dni za późno, aby zapobiec Deklaracji Balfoura. Panowanie pogan nad Palestyną legło w gruzach, zaś Deklaracja Balfoura zapaliła nad nią gwiazdę Dawida.

Weizmann uważał, że wydanie Deklaracji Balfoura był największym pojedynczym osiągnięciem syjonistów przed rokiem 1948. Wierzył, że Deklaracja Balfoura i przepisy, jakie w związku z nią zostały później wydane, takie jak tzw. biała księga Churchilla z 3 czerwca 1922 roku oraz mandat Ligi Narodów z 1922 roku dla Palestyny, stanowiły zapierające dech w piersiach osiągnięcia ruchu syjonistycznego.

I Wojna Światowa i narodziny Izraela

I Wojna Światowa była jedną z najgroźniejszych wojen, jakie kiedykolwiek wybuchły. W jej wyniku śmierć poniosło ponad 9 mln żołnierzy i 7 milionów cywilów. W 1919 roku traktat wersalski oficjalnie zakończył działania wojenne. Doprowadził on do powstania wielkich zmian politycznych i rewolucji. Cztery mocarstwa przestały istnieć - imperium niemieckie, rosyjskie, austro-węgierskie i osmańskie. Imperium Osmańskie jako monarcha cesarska oficjalnie zakończyło swój byt wraz z traktatem z Lozanny z dnia 24 lipca 1923 roku, kiedy to zostało zastąpione przez Republikę Turcji.

Na dawnych terytoriach Imperium Osmańskiego powstało czterdzieści nowych państw. Arabowie uzyskali suwerenność w ponad 22 krajach obejmujących ponad 5,4 milionów mil kwadratowych. Żydzi otrzymali mniej niż 1% tego terytorium w Palestynie. Ich ziemia została zmniejszona o kolejne 77%, gdy tereny na Zachodnim Brzegu zostały oddane arabskiemu emiratowi Transjordanii. W 1922 roku Liga Narodów nadała Wielkiej Brytanii mandat do przygotowania pozostałych 23% Palestyny na żydowską ojczyznę. Następnie, w roku 1923 Wzgórza Golan zostały oddane Francji w związku z mandatem Ligi co do Syrii.

Mandat brytyjski

W czerwcu 1922 roku, brytyjski rząd uzyskał mandat Ligi Narodów w celu utrzymania kontroli nad tym regionem. Celem systemu mandatowego było administrowanie częściami Imperium Osmańskiego „do czasu, gdy staną się one w pełni samodzielnie”.

W czasie trwania mandatu brytyjskiego w Palestynie, Arabowie i Żydzi walczyli przeciwko sobie i przeciwko nadzorującym ich władzom brytyjskim. Ten konflikt przerodził się w arabską wojnę w latach 1936-1939, a następnie w wojnę domową w latach 1947-1948, po której w roku 1948 wybuchła kolejna wojna arabsko-izraelska. Na mocy traktatu pokojowego z 1949 roku, dawny mandat palestyński został podzielony między nowopowstałe państwo Izrael, Królestwo Jordanii które objęło Zachodni Brzeg oraz arabski zarząd Palestyny obejmujący Strefę Gazy, pod wpływami Egiptu.

I Wojna Światowa była również punktem zwrotnym dla Żydów na całym świecie. W Niemczech i Europie Ws-

chodniej narastała wrogość wobec Żydów. Niemieccy Żydzi byli uważani za zdrajców. Rosyjscy Żydzi byli podejrzewani o współpracę z wrogiem, w wyniku czego 600.000 z nich zostało wygnanych z Rosji. Żydzi zostali również oskarżeni o wzniesienie rewolucji bolszewickiej w październiku 1917 roku, w związku z tym, że przywódca tego ruchu Karol Marks oraz czterech na siedmiu członków jego gabinetu było Żydami (Trocki, Zinowiew, Kamieniew i Swierdłow). W efekcie, około 100 tysięcy Żydów zostało zabitych przez Ukraińców, Polaków i Rosjan. W czasie I Wojny Światowej migracja żydowska zmniejszyła się, ale po zakończeniu wojny, setki tysięcy Żydów ponownie porzuciło Europę.

Wpływ II Wojny Światowej na narodziny Izraela

II Wojna Światowa była najbardziej śmiertelnym konfliktem w historii ludzkości, angażując ponad 100 milionów ludzi z ponad 30 krajów. Wojna ta charakteryzowała się również masowy uśmiercaniem cywilów na skutek aktów ludobójstwa, masowych mordów, dywanowych bombardowań, chorób, głodu i Holokaustu. Bombardowania wymierzone w ośrodki przemysłowe i skupiska ludności obejmowały wykorzystanie dwóch bomb atomowych nad Japonią, w wyniku czego śmierć poniosło ponad 60 milionów ludzi.

II Wojna Światowa rozpoczęła się w dniu 1 września 1939 roku wraz z niemiecką inwazją na Polskę. Następnie, wojnę Niemcom wypowiedziały Francja i Wielka Brytania. Od końca 1939 do początku 1941 roku, Niemcy podbiły znaczną część Europy kontynentalnej i utworzyły sojusz „Osi” z Włochami i Japonią.

Holokaust

„Lecz: Jako żyje Pan, który wyprowadził synów izraelskich z ziemi północnej, ze wszystkich ziem, do których ich wygnał, i sprowadzę ich z powrotem do ich ziemi, którą dałem ich ojcom! Oto Ja pošlę po wielu rybaków - mówi Pan - i ci ich wyłowią; potem pošlę po wielu myśliwych, i ci ich upolują na każdej górze i na każdym pagórku, i w rozpadlinach skalnych” (Jer. 16:15-16).

„Łowienie” opisuje ruch syjonistyczny, ponieważ zbierał Żydów do ich ojczyzny. „Polowanie” opisuje siły przesładowcze, które kierowały Żydów do domu. Syjonizm pojawił się pod koniec XIX wieku w Europie Środkowej i Wschodniej, jak ruch odrodzenia narodowego. Był on odpowiedzią na rozwój antysemityzmu w Europie. Teodor Herzl jest uważany za założyciela ruchu syjonistycznego. W swojej książce „Der Judenstaat” („Państwo Żydowskie”) z roku 1896, przewidywał założenie przyszłego, niepodległego państwa żydowskiego. Według jego przypuszczeń, miało to się stać w XX

wieku. Większość przywódców ruchu za swój główny cel uznawała utworzenie żydowskiego państwa w Palestynie. Syjonizm gwałtownie się rozrastał, stając się dominującą siłą w polityce żydowskiej, w miarę niszczenia żydowskiego życia w Europie Środkowej i Wschodniej, w których zakorzenione były ruchy alternatywne.

Słowo Holokaust pochodzi z greckiego, „holos” (całość) oraz „kaustos” (spalony). Zjawisko to znane jest również jako Szoah, które w języku hebrajskim oznacza „katastrofę”. Była to diabelska próba zniszczenia Żydów i udaremnienia planów Boga. W latach pomiędzy 1933 a 1945 rokiem, nazistowskie Niemcy zbudowały około 20.000 obozów koncentracyjnych, pracy i śmierci (www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/Holocaust/how-many-camps.html) Szacuje się, że zginęło w nich około 10 milionów ludzi, z czego większość stanowili Żydzi (www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/Holocaust/c-clist.html).

Wojna o niepodległość Izraela

Odrodzenie narodu Izraela w 1948 roku był ocudem na skalę epicką. W dniu 14 maja 1948 roku, kiedy ostatnie siły brytyjskie opuściły Hajfę, żydowska Rada Narodowa (Żydowska Rada Narodowa była główną instytucją narodową społeczności żydowskiej w czasach sprawowania przez Brytyjczyków mandatu nad Palestyną) ogłosiła utworzenie państwa Izrael. Odrodzony z popiołów Holocaustu, Izrael istniał tylko od jednego dnia, kiedy został zaatakowany przez połączone armie Libanie, Syrii, Iraku, Arabii Saudyjskiej, Egiptu i Jordanii, które ślubowały „zepchnięcie Żydów do morza”.

Zwróćmy uwagę na uderzające podobieństwo tych wydarzeń do proroczych słów Psalmu 83:5, który opisuje intencje wrogów Izraela: „Mówią: Nuże, wytępmy ich, niech nie będą narodem, Aby więcej nie wspomniano imienia Izraela!”.

Sami Egipcjanie mieli 40.000 żołnierzy, 135 czołgów, ciężkie karabiny maszynowe i siły lotnicze w postaci 60 samolotów. A jednak, na przekór wszystkiemu, Izrael przetrwał i zwyciężył. Izrael nie posiadał stałej armii, zaś jej rolę przejęły grupy partyzanckie aktywne od czasu ruchu oporu wobec Brytyjczyków oraz Brygada Żydowska.

Byli to żydowscy żołnierze, którzy walczyli pod wodzą Wielkiej Brytanii podczas II wojny światowej i zdobyli w ten sposób doświadczenie i przeszkolenie wojskowe. Utworzyli oni załóżek późniejszych sił zbrojnych Izraela. W wydarzeniach tych widoczna jest ręka Boża, który tak poprowadził wydarzenia, aby Izrael był w stanie obronić się przed przeważającymi siłami wroga.

Do czasu zakończenia tej wojny w 1949 roku, Izrael uzyskał część Zachodniego Brzegu i północnej Palestyny; to jest ziemię, którą ONZ zarezerwował dla pa-

tyńskich Arabów. Jordania utrzymała resztę Zachodniego Brzegu i Wschodnią Jerozolimę, podczas gdy Egipt utrzymał się w Strefie Gazy. Były to ziemie, które również zostały zastrzeżone dla Arabów palestyńskich.

Wojna z roku 1956

„Oto Ja uczynię z Jeruzalemu puchar taczania się dla wszystkich ludów wokół. Niedola dotknie także Judę przy oblężeniu Jeruzalemu. W owym dniu uczynię z Jeruzalemu ciężki kamień dla wszystkich ludów. Każdy, kto go będzie podnosił, ciężko się zrani, gdy zbiorą się przeciwko niemu wszystkie narody ziemi” (Zach. 12:2-3).

Do lata 1948 roku, Izrael, Egipt, Jordania, Liban i Syria negocjowały warunki rozejmu. Jednak Egipt utrzymywał wrogą postawę wobec Izraela, a w końcu zamknął Kanał Sueski dla izraelskiej żeglugi. W 1955 roku egipski prezydent Gamal Nasser rozpoczął import broni z ZSRR w ramach przygotowań do wojny z Izraelem. Eskalacja konfliktu była nieunikniona, gdy Egipt zablokował Cieśninę Tirańską. Niecałe dwa tygodnie później Egipt podpisał umowę z Syrią i Jordanią, na mocy której Nasser uzyskał dowództwo wszystkich trzech armii.

Dalsza blokada Kanału Sueskiego i Zatoki Akaba dla izraelskiej żeglugi, w połączeniu ze zwiększoną liczbą ataków terrorystycznych, skłoniły Izrael do ataku na Egipt w dniu 29 października 1956 roku. Siły izraelskie pokonały Egipcjan i zdobyły niemal cały Półwysep Synaj. Operacja ta trwała tylko 100 godzin. Izrael zajął także Strefę Gazy i Szarm el-Szejk nad Morzem Czerwonym. Naciski ze strony USA spowodowały wycofanie się sił izraelskich z podbitych terenów, bez uzyskania jakichkolwiek ustępstw ze strony Egipcjan. Sytuacja ta stała się podłożem wojny z 1967 r.

Wojna sześciodniowa

Egipt: „Naszym celem jest pełne przywrócenie praw narodu palestyńskiego. Innymi słowy, naszym celem jest zniszczenie państwa Izrael. Naszym bezpośrednim celem jest udoskonalenie arabskiej potęgi wojskowej. Celem narodowym jest likwidacja Izraela” – prezydent Egiptu Nasser, 18 listopada 1965.

Izraelczycy wycofali się z Synaju po wojnie z 1956 roku na podstawie gwarancji, że stacjonujące tam siły pokojowe ONZ mają zapobiegać atakom terrorystycznym na Izrael. Rozejm został zawarty pod warunkiem, że Cieśnina Tirańska, droga wodna łącząca Zatokę Akaba i Morze Czerwone, będzie stanowić międzynarodowy szlak wodny.

Cieśnina Tirańska była dla Izraela jedynym południowym wyjściem w morze z portu Ejlat.

W dniu 17 maja 1967 roku, Nasser zażądał natychmiastowego wycofania się wojsk pokojowych ONZ z Synaju. Sekretarz Generalny U.Thant spełnił te żądania w mniej niż 24 godziny, nie informując Izraelczyków, dopóki siły egipskie ponownie nie zajęły Synaju.

Na południu Izraela, Nasser skoncentrował ponad 100.000 żołnierzy na Synaju, w tym 950 czołgów i ponad 1000 jednostek artylerii. W dniu 23 maja, Nasser ogłosił blokadę Cieśniny Tirańskiej.

Do północy Izraela, Syria skoncentrowała 75.000 żołnierzy, a także artylerię i ciężkie uzbrojenie na Wzgórzach Golan.

Na wschodzie Izraela, Jordania podpisała pakt o wzajemnej obronie z Egiptem i ZRA, a następnie relokowała 55.000 żołnierzy i 300 czołgów nad granicę z Izraelem. Na zaproszenie Jordani, armia iracka wysłała 100 czołgów, dwie eskadry myśliwców i dywizję piechoty, aby przyłączyć się do walki.

„Operacja Focus”

Przewaga sił wroga nad wojskami Izraela wynosiła więcej niż dwa do jednego, zaś czołgów i samolotów bojowych więcej niż trzy do jednego. Otoczony przeważającymi siłami wroga, Izrael nie miał innego wyboru, jak tylko dążyć do szybkiego i zdecydowanego zwycięstwa. Mała pomoc wojskowa miała nadejść ze Stanów Zjednoczonych, ale ugrzęzła w Wietnamie. Przedłużająca się blokada mogła stłamsić izraelską gospodarkę, w związku z czym należało działać.

Rankiem 5 czerwca 1967 roku Izrael rozpoczął działania w ramach operacji „Focus”. Izraelskie samoloty zupełnie zaskoczyły Egipcjan, niszcząc większość egipskich samolotów jeszcze na ziemi. Udało się tego dokonać przeprowadzając atak od strony Morza Śródziemnego. Izraelczycy zaatakowali w kolejnych falach niszcząc 338 egipskich samolotów. Egipskie posterunki radarowe i wyrzutnie rakiet SAM (ziemia-powietrze) również zostały zniszczone. Izraelczycy stracili tylko 19 samolotów.

Zwycięstwo w powietrzu było tak kompletne, że na początku nikt w Europie nie uwierzył w relacje z Bliskiego Wschodu. Wiele agencji prasowych długo jeszcze powtarzało relacje egipskiej propagandy, zgodnie z

którymi zostało zestrzelonych 70 izraelskich samolotów.

Następnie wybuchły intensywne walki na północnej granicy Izraela, w Syrii i Jordanii. W ich wyniku, całkowicie zniszczono siły powietrzne Jordanii i 2/3 sił powietrznych Syrii. Arabowie mimo wszystko chwalili się zwycięstwem, przez co Rosja nie spieszyła się w poparcie wniosku ONZ o zawieszenie działań zbrojnych. Dało to Izraelowi więcej czasu, aby przerzucić siły zbrojne z frontu egipskiego na północ i wzmocnić ofensywę przeciwko Jordanii i Syrii.

W dniu 11 czerwca podpisano zawieszenie broni. Ponad 20.000 Arabów zginęło podczas działań wojennych. Po stronie Izraelskiej, życie straciło poniżej 1000 osób. Skutkiem arabskich ambicji co do zniszczenia Izraela było to, że obecnie Izrael kontrolował Strefę Gazy, cały Półwysep Synaj, Zachodni Brzeg, wschodnią Jerozolimę i Wzgórze Golan. Obszar objęty kontrolą Izraela potroił się w wyniku wojny, znacznie przyczyniając się do zwiększenia obronności kraju. Ręka Pana nie jest „za krótka”, kiedy w grę wchodzi obrona Jego ludu.

Palec Boży

Szef sztabu izraelskich sił zbrojnych generał Ezer Weizman został poproszony przez ojca jednego z zestrzelonych pilotów o wyjaśnienie faktu, że przez trzy godziny izraelskie samoloty atakowały kolejne egipskie lotniska niszcząc wrogie samoloty, zaś Egipcjanie nie zdołali w tym czasie za pomocą radia uprzedzić innych lotnisk o nadchodzącej fali izraelskiego ataku.

Ezer Weizmann, który później służył jako prezydent państwa Izrael, milczał. Potem podniósł głowę i wykrzyknął: „palec Boży”.

Wszystkie wydarzenia, które doprowadziły do odrodzenia się Izraela, można wyjaśnić z ziemskiego punktu widzenia. Jednak biorąc pod uwagę Boże obietnice dane Izraelowi, możemy spoglądać na nie w prawdziwym świetle. Są one bezpośrednim wypełnieniem Bożego planu stworzenia narodu, który będzie wykorzystany dla błogosławienia wszystkich narodów ziemi. Wydarzenia te są prawdziwym, nowożytnym cudem.

Redakcja